

ΣΤΕΡΝΗ ΣΤΙΓΜΗ

Μιά ἀχτίδα τρεμοσβύνει
— πλάνου ὄνειρου ἀχτίδες —
καὶ στὸ μέτωπό μου ἀφίνει
τὰ φανοῦν κάποιες ρυτίδες.

Ἔνας πόθος ἀργολύωνει
— θλιβερῆς ἀγάπης πόθοι —
ἡ καρδιά μου πῶς ματώνει...
πιά σὲ λίγο δὲν θὰ νοιώθει.

Μιά ζωὴ χαροπαλαίει
— φτωχοῦ καὶ ἄμοιρου ζωὴ —
κ' ἡ ψυχὴ μου σιγοκλαίει
πὺν ἔφτασε ἡ στερνὴ στιγμή

... νὰ κοπεῖ... σὰν μιὰ κλωστή!

ΤΑΣΟΣ ΧΛΩΡΗΣ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κάποτε — μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ — ἦταν ἕνα κατὰ-ξανθο παιδάκι. Τὰ μάτια του ἦταν ἔτσι γαλανά, πὺν τίποτε, μέσ' στὸ μέγαλον κόσμον, δὲν ἦταν γύρω τόσο γαλανό. Κ' εἶχε κ' ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη, τέτιο, πὺν μοναχὰ νὰ τὸ κοιτοῦσες, μονάχ' αὐτὸ θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ζεῖς.

Καὶ τὸ παιδάκι, μὲ καιρὸ, μεγάλωσε, μεγάλωσε καὶ πῆγε στὸ σχολιό· πῆγε στὸ σχολιό νὰ μάθει γράμματα, κ' ἔβγανε τὴν τετάρτη γυμνασίου· κατόπι γράφτηκε καὶ γὼ δὲν ξέρω πὺν, κ' ἔγινε καὶ γὼ δὲν ξέρω τί — ἔγινε γιὰ τρὸς ἢ δικηγόρος· (κὰν δικηγόρος, κὰν μηχανικός· μηχανικός, θαρῶ, ἢ κάτι τέτιο...)

Κι' ἀπ' τὸ παλιό, τὸ γαλανὸ παιδάκι, δὲν ἔμεινε πιά τίποτε ἀπολύτως.

Τίποτε — μὰ τίποτε, ἀπολύτως.

Μιά νύχτα, ἡ Τέχνη πῆρε σχῆμα ξαφνικά, κ' ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν Καλλιτέχνη, καθὼς ἦταν σκυμμένος στὴ δουλιὰ του — καὶ φιλικὰ τὸν ἄγγιξε στὸν ὤμο. Κι' ὁ Καλλιτέχνης γύρισε τὰ μάτια, γύρισε καὶ τὴν κοίταξε στὰ μάτια. Ὡρα πολλὴ τὴν κοίταζε στὰ μάτια, χωρὶς νὰ βγάνει λέξη ἀπὸ τὰ χεῖλη. Ἀφοῦ κοιτάχτηκαν κ' οἱ δυὸ καλὰ-καλὰ, ἔλυσ' ἐκεῖνη πρώτη τὴ σιωπὴ:

- Τί θέλεις ἀπὸ μένα;
- Σ' ἀγαπῶ.
- Τί περιμένεις ἀπὸ μένα;
- Τίποτε.

Κ' ἡ Τέχνη χαμογέλασε — κ' ἔγινε πάλι Ἰδέα.

ΚΑΪΜΟΙ

Ἐνα λουλούδι ζοῦσε λυπημένο· εἶχε στὸ νοῦ του πάντα ἓνα πουλάκι.

Τὸ κοίταζε, καὶ τοῦλεγε συχνά:

— Πάρε με μαζί σου, σ' ἀγαπῶ! Πάρε καὶ μένα στ' ἄγνωστο ποῦ πᾶς. Ὁ ἥλιος ἐκεῖ θὰ λάμπει πιὸ ζεστός, ὁ ἀέρας θὰ φυσάει πιὸ δυνατός. Ἴσως ἐκεῖ ποτὲ νὰ μὴ νυτῶναι... Πάρε καὶ μένα, πάρε με μαζί σου!

Καὶ τὸ πουλάκι τοῦ ἀπαντοῦσε πάντα:

— Εἶν' ἓνας μῶλος, κ' εἶν' ἓνα χρυσόφαρο, κρυμμένο μέσ' στὰ βᾶθη τῆς θαλάσσης. Αὐτὸ ποτὲ δὲ φαίνεται στὸν ἥλιο· δὲν τόχω ἰδεῖ παρὰ μονάχα μιὰ φορὰ — κι' αὐτὴ ἡ φορὰ μοῦ φτάνει γιὰ νὰ τρέχω, νὰ ζῶ, νὰ κελαῖδῶ καὶ νὰ πετῶ...